

Magyarország Alkotmánybírósága

Budapest

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 0 7 5 0 - 6 / 2019	
Érkezett: 2019 NOV 14.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Igen Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa előtt 6.Kbf.103/2016. szám alatt ellenem, mint I r. vádlottal szemben folytatott ügygel összefüggésben Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdései megsértése miatt, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-ában írtak alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő és

kérem, hogy az Igen Tisztelt Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 6. Kbf. 103/2016/11. számú ítéletét, 6. Kbf. 103/2016/17. számú végzését, továbbá a Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzését az Abtv. 43. §-ának (1) bekezdése alapján semmisítse meg, mert az eljárás és a megsemmisíteni kért három határozat a tisztességes eljáráshoz való jogomat, valamint a jogorvoslathoz való jogomat megsértette, *emiat*t tévesen mondtak ki bűnösnek hivatali visszaélés büntetében és hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében, valamint tévesen, a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével részesítettek megrovásban.

A határozatok sértik az Abtv. 27. §-ának a) pontja szerinti jogaimat, míg jogorvoslati lehetőségeimet – a bíróságok által biztosított körben - az Abtv. 27. §-ának b) pontja szerint, kimerítettem.

I n d o k o l á s

A jogorvoslathoz való jog megsértése vonatkozásában:

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (7) bekezdése biztosítja a jogorvoslathoz való jogot, mely szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági vagy más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Az Alaptörvény 28. cikke 2018. december 31-ig hatályos első mondatának szövege szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.”

Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint az egyes eljárásokban igénybe vehető jogorvoslati lehetőséget az adott viszonyokat szabályozó normák, elsősorban az eljárási törvények határozzák meg. A megsemmisíteni kért két határozatra nézve a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) előírásai voltak irányadóak. A Be. 386. §-ának (1) bekezdése a következők szerint konkretizálta a második fellebbezésre vonatkozó jogot:

„386. § (1) A másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg, illetőleg olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az első fokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) olyan cselekmény miatt állapította meg a vádlott bűnösségét, amelyről az első fokú bíróság nem rendelkezett.”

Az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 42 (II.) Kb. 587/2015/25. sorszámú ítéletével bűnösnek mondott ki jelentési kötelezettség megszegésének vétségében és előjárói intézkedés elmulasztásának vétségében, ezért megrovásban részesített.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ugyanezen elsőfokú ítéletének B./ pontjában a következők szerint rendelkezett:

„Ugyanakkor a [redacted] őrnagy I. rendű vádlottal szemben felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 2. § (2) bekezdés, Btk. 14. § (2) bekezdés, Btk. 343. § (1) bekezdés c/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.”

Ezt követően a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.103/2016/11. sorszámú, másodfokú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a következőket állapította meg:

„[redacted] rendőr őrnagy I. r. vádlott cselekményeit hivatali visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 225. §] és bűnsegédként hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 275. § (1) bekezdés b) pont] minősíti.

[redacted] rendőr őrnagy I. r. vádlottal szemben a felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntető rendelkezést mellőzi.”

Fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy míg az elsőfokú bíróság a közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette, addig a másodfokú bíróság közokirat-hamisítás büntettében bűnösnek mondott ki. Ebben az esetben pedig a Be. 386. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a harmadfokú bírósághoz fellebbezésnek van helye.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság hivatali visszaélés büntettében egyáltalán nem állapította meg bűnösségemet, csak két, mulasztással megvalósítható vétségben marasztalt el.

A két, csak mulasztással elkövethető katonai vétség történeti tényállása szükségképpen más, mint a csak aktív magatartással megvalósítható hivatali visszaélés és közokirat-hamisítás büntettének tényállása. Az elsőfokú bíróság ugyanis teljesen más magatartást értékelt jelentési kötelezettség elmulasztásának, mint amit az Ítéltábla hivatali visszaélésnek minősített:

A jelentési kötelezettség elmulasztása megállapításának alapja kizárólag az volt, hogy a felettes szervet nem tájékoztattam az ügyről (természetesen nem is kellett volna), a hivatali visszaélést pedig azzal követtem el – a másodfokú tanács álláspontja szerint – hogy a sértett jogtalan előnyszerzése érdekében, soron kívüli, a Be-vel és más jogszabállyal ellentétes eljárással vettem át és adtam ki az elkövetés tárgyát (a Be. nem tartalmaz határidőt a kiadásra, így a „soron kívüliség” sem lehet jogtalan előny).

Az egyik – el nem követett – bűncselekmény ún. „tisztá mulasztásos bűncselekmény”, míg a másik – el nem követett – bűncselekmény aktív magatartás. Véleményem szerint könnyen belátható, hogy két teljesen különböző történeti tényállásról, ebből következően két teljesen különböző cselekményről van szó.

Az előjárói intézkedés elmulasztásának büntetőjogilag releváns történeti tényállása kizárólag az volt, hogy az alárendelt bűncselekményt követett el, de nem intézkedtem, mert a törvényi tényállás szerint az követi el ezen bűncselekményt, aki előjárói kötelességét megszegve az alárendelt bűncselekményének megakadályozásához szükséges intézkedést elmulasztja. Egyértelmű tehát, hogy az elkövetési magatartás nem az alárendelt bűnelkövetésénél való jelenlét, hanem – kizárólag – az intézkedés elmulasztása. (Csak megjegyzem, hogy ilyen mulasztást a vádirat nem rótt terhemre, egyértelmű tehát a vádon való túlterjeszkedés.) Az előcselekmény nem a jelenlét, hanem a más – az alárendelt által – elkövetett önálló bűncselekmény. Az elsőfokú bíróság által megállapított elkövetési magatartás lényege nem az, hogy jelen voltam, hanem hogy nem intézkedtem.

Az alárendelt bűnelkövetésénél való jelenlétet a Btk. meg sem említi, mint feltételt, mégpedig nyilvánvalóan azért nem, mert az már maga is a bűnsegély lehetne. A közokirat-hamisítást az Ítéltábla szerint mint pszichikai bűnsegéd követtem el, éppen a szándékerősítő jelenléttel (ítélet 9. oldal 2. bekezdés). Itt tehát már a jelenlét, mint aktív magatartás, nem pedig a bűnös mulasztás lép előtérbe.

Fentiekből megállapítható, hogy a másodfokú bíróság által megállapított két bűncselekmény történeti tényállása távolról sem esik egybe az elsőfokú bíróság által megállapított két bűncselekménnyel, ami a Be. 386. §-a (1) bekezdésének b) pontjában nevesített újabb önálló jogorvoslati ok.

Egyértelmű tehát, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla más-más körülményeket minősített relevánsnak, más-más tényállás alapján látta megállapíthatónak bűnösségemet és eltérő bűncselekményeket is állapított meg. Ezek a bűncselekmények mind természetükben, mind a Btk-beli helyükben, így a jogi tárgyban, mind pedig a büntetendő magatartásban (aktív tevés – passzív mulasztás) gyökeresen eltérnek.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság fentiek ellenére megállapította, hogy ítélete jogerős, az azzal szemben bejelentett fellebbezésemet 6. Kbf. 103/2016/17. számon elutasította. A fellebbezést elutasító végzéssel szembeni fellebbezésemet pedig a Kúria utasította el, Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzésében.

A másodfokú bíróság eljárása nem a Kúria által hivatkozott, BH 2015.244. szerinti, látszólagos halmazattal összefüggő eltérő jogi állásfoglalás, hanem egy bűncselekményt – a közokirat-hamisítást – illető kifejezetten eltérő rendelkezés, illetve további bűncselekményekben való bűnösség megállapítása.

Szó nincs arról, hogy a bűnösség körét – a bűncselekmények megállapításának alapját képező történeti tényállást – érintő eltérő rendelkezések ne lennének és a másodfokú bíróság mindössze kijavította volna az elsőfokú bíróság hibás határozatát (Kúriai végzés 5. oldalának alja): a jogorvoslat lényege ezzel szemben pontosan maga a hibás határozat kijavítása lenne, ha pedig a kijavítás teljesen eltérő eredményre vezet, az a Be. fent írt rendelkezései szerint újabb jogorvoslatot nyit meg. A törvényszék eljárás megszüntetéséről szóló döntése – lehet, hogy hibás, de – teljesen tudatos volt, ami az indokolásból egyértelműen kiderül. Ezt az ítéltábla felülbírálati jogkörében kijavíthatja, mellőzheti ugyan, de ennek egyértelmű eljárásjogi konzekvenciája a másodfellebbezés lehetősége, illetve a harmadfokú eljárás.

Az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogom az alábbiak szerint sérült:

Kétségtelen, hogy a különböző eljárásokban a jogalkotó eltérő jogorvoslati formákat és jogorvoslatot elbíráló fórumokat jelölhet meg, szabadon meghatározhatja azt is, hogy hány fokú a jogorvoslat. (számos AB határozat, például a 22/2014. (VII. 15.) Abh.)

Kétségtelen az is, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikke nem csak a jogalkotóra, de a jogalkalmazóra is kötelezettségeket telepít. Annak megállapítása, hogy a kérelmező jogosult-e jogorvoslatra, elsősorban természetesen szakmai kérdés lehet, amelyek megítélésétől az Alkotmánybíróság tartózkodik, kivéve, ha a tényleges és hatékony jogorvoslatához való alapjog sérül. Ez megállapítható lehet például akkor, ha a jogszabályban biztosított fellebbezési jog azért nem érvényesül, mert a törvény szövegét a bíróság nem az Alaptörvény 28. cikke szerint értelmezi.

A 28. cikkben jelenleg már kifejezetten szerepel, de ettől függetlenül is értelemszerű, hogy a jogalkotás, így a jogszabály célját a legautentikusabb módon a jogszabályjavaslat indokolása tartalmazza.

A Be-be a kétfokú jogorvoslati rendszert inkorporáló 2006. évi LI. törvény indokolása általános részének I/4. pontja célként tűzte ki, hogy a legmagasabb bírói fórum ne csak rendkívüli jogorvoslatokat bíráljon el, mert ez kevés ahhoz, hogy az Alkotmányban (és később az Alaptörvényben) nevesített feladatait, köztük a jogalkalmazás egységének biztosítását ellássa.

Az I/5. pont és az I/9. pont együttes értelmezéséből nyilvánvaló, hogy a jogalkotó a másodfellebbezés esetének azt tartja, ha a bűnösség (akár a felmentés, akár a **megszüntetés**) kérdésében az első két fórum döntése eltérő.

Az indokolásban nem található olyan kitétel, hogy ez alól kivételek lennének, például ha a látszólagos halmazatot a két fórum eltérően ítéli meg, sőt, nyilvánvalóan ez adja az egyik tipikus esetkört.

Az I/6. pont egyértelművé teszi, hogy a másodfellebbezés bevezetésére az Alkotmánybíróság törvényességi óvást megsemmisítő rendelkezésével összefüggésben került sor, mert a jogorvoslati rendszer fejlesztése szükséges volt.

A Be. 386. §-a (1) bekezdésének az elbíráláskor hatályos szövegét a 2009. évi LXXXIII. törvény 41. §-a állapította meg. Az indokolás a másodfellebbezés addigi körének lényegét abban ragadja meg, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezik a bűnösségről, de a másodfokú bíróság a terheltet bűnösnek mondja ki. **Nyilvánvaló, hogy esetemben a közokirat-hamisítás miatti eljárás megszüntetését, majd a bűnösségem megállapítását követően erről volt szó.**

Az indokolás szerint az új rendelkezés, a hivatkozott joghely b) pontjának bevezetésére éppen az anyagi halmazat eltérő megítélhetősége miatt került sor. Az engem érintő büntetőeljárásban, **a másodfokú bíróság teljesen más tényeket, ezekkel összefüggésben pedig teljesen más cselekményeket vett alapul, mint az elsőfokú bíróság.**

Véleményem szerint, az Alaptörvényben garantált jog lévén, a minél szélesebb körű értelmezés lehet a helyes. A jogszabályt a bíróságok csak az Alaptörvényben lefektetett alapjogok messzemenő biztosításával összhangban értelmezhetik. Akkor tehát, ha a jogorvoslatnak az egyszerű nyelvtani értelmezés mellett helye van – márpedig ügyemben két okból is helye van –, a jogszabály „miniszteri indokolása” maga is alkotmányos, alapjogi megfontolásokra hivatkozik, úgy megszorító értelmezésnek nem lehet helye, mert az sérti az Alaptörvényt.

Ha a jogorvoslatot lehetővé tevő jogszabályt a bíróság leszűkítően interpretálja, úgy magát az Alaptörvényben biztosított jog érvényesülését akadályozza, a jogorvoslathoz való jog nem érvényesülhet hatékonyan. A jogorvoslathoz való alapjog érvényesüléséhez szükséges, hogy a jogalkalmazó – jelesül a bíróság – az alapjog érvényesítésére rendelt jogszabályi előírás szerint járjon el (18/2017. (VII. 18.) ABH).

Az Alaptörvény 1. cikk (1) bekezdéséből folyó követelmény az is, hogy a közhatalmat gyakorló szervek a jogszabályokban meghatározott hatáskörüket úgy gyakorolják, hogy az Alaptörvényben biztosított alapvető jogokat messzemenően érvényre juttassák. Az ügyemben eljáró bíróságok a törvény egyértelműen értelmezhető szövege és alapvető köteletségük ellenére, lényegében egy BH-ra – azaz nem jogszabályra – hivatkozva, ezért alaptörvény-ellenesen, szűkítették a fellebbezési jogot. Ugyanakkor a bíróságok függetlensége nem terjedhet ki a jogszabályok egyértelmű és világos rendelkezéseinek bármely okból való figyelmen kívül hagyására.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint, ha a bíróság az előtte folyó ügyben annak alapjogi érintettségére tekintet nélkül, az alkotmányos tartalom érvényre juttatásának mellőzésével jár el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban a jog alkotmányos tartalmával, úgy a döntés megsemmisítésének van helye.

A Fővárosi Ítéltábla tehát nem pusztán átminősítette az egyes cselekményeket, hanem az elsőfokú minősítést megalapozó történeti tényálláshoz képest teljesen eltérő tényállási elemeket ragadott ki és minősített „be” bűncselekménynek, azaz bűnösséget további bűncselekményben is megállapította. Továbbá, a jogorvoslatot biztosító jogszabály nem különböztet aszerint, hogy az eljárás megszüntetése indokolatlan volt-e vagy sem, a törvény szövege szerint csak az számít, hogy hoztak-e megszüntető végzést vagy sem. Az ezzel ellentétes jogalkalmazás már jogalkotás, amire a bíróság nem jogosult.

Véleményem szerint a másodfokú bíróság és a Kúria megállapításai jogszabálysértőek, a Be. 386. § (1) bekezdésének a) és b) pontján alapuló jogorvoslati lehetőségtől, mint alkotmányos és törvényes jogomtól elzártak. Ezért indokolt a határozatok megsemmisítése.

A jogszabályból és az Alaptörvényből le nem vezethető, szűkítő jogértelmezés vezetett oda, hogy a fellebbezést elutasították, így a másodfokú ítélet jogerőssé vált. Az alaptörvény-ellenes eljárás az érdemi döntésre kihatással volt, mert a fellebbezést érdemben kellett volna elbírálni. A Fővárosi Ítéltábla és a Kúria hivatkozott határozatai azzal sértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogomat, hogy a törvényi rendelkezésnél szigorúbban és szűkebben értelmezték a jogorvoslat megengedhetőségére vonatkozó szabályt. Ezzel egyrészt ellehetetlenítették a tartalmilag hatékony jogorvoslathoz való jogomat, másrészt a Kúria kitért alkotmányos hatásköre gyakorlása alól.

Ehhez annyit szeretnék még megjegyezni, hogy a jogszabály által konkretizált jogorvoslati jogok között az Alaptörvény nem tesz különbséget aszerint, hogy a jogorvoslati rendszer hány fokú, ez mutatkozik meg például a 11/2017. (V. 26.) AB határozatban is, ahol az alkotmánybírósági eljárás tárgya a pótmagánvádló másodfellebbezése volt.

Az eljárás tisztességtelenségének bemutatása:

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.

Ügyemben álláspontom szerint nem a Be-ben erre kijelölt bíróság, továbbá a ténylegesen eljáró bíróságok nem tisztességes eljárásban, ezen túl pedig nem észszerű határidőn belül jártak el.

A 21/2014. (VII. 15.) ABH indokolásának /62/-/64/ bekezdéseiből is kiolvasható, hogy ha az ügy bírósági eljárást megelőző szakaszában megvalósult jogsértések a bírósági szakaszra kihatással vannak, úgy azok is tárgyat képezhetik az alkotmánybírósági kontrollnak. Mivel pedig a büntetőeljárásban a vádemelésig az ügy ura az ügyész, és addig a vád, illetve a védelem jogosítványai nem egyenlők, véleményem szerint a büntetőeljárásban különösen indokolt, hogy az Alkotmánybíróság a jogvédelmet az eljárás egészére kiterjessze. Ezért az eljárás tisztességes voltát megkérdőjelező körülményeket az alábbiakban foglalom össze.

1. A nyomozás elrendelése előtt a Nemzeti Védelmi Szolgálat folytatott előkészítő eljárást. Ez az eljárás – anélkül, hogy megismerésére bármilyen jogom és lehetőségem lett volna – álláspontom szerint koncepciózus, eltúlzott volt: az ügyben bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés folyt, melyre hivatali visszaélés gyanúja miatt kértek és kaptak engedélyt, melyre a bíróság előtt állított bűncselekmény tárgyi súlyához képest rendkívül aránytalan erőforrásokat vettek igénybe és amely gyanú nyilvánvalóan fent sem állt, azaz a védelmi szolgálat a „zavarosban halászott”.

A fenti véleményemet az alábbi tényekre alapítom:

2012. augusztus 10. napján a Nemzeti Védelmi Szolgálat engem és [REDACTED] kórházigazgatót is ún. szoros megfigyelés alatt tartott, amikor a lopás helyszínén megjelentem, [REDACTED] anú kihallgatása érdekében. Azt, hogy [REDACTED] az adott időpontban és az adott helyszínre fogok indulni, csakis a telefonforgalmazás szoros, jelen idejű lehallgatásából tudhatták. /NVSZ 30310-1/361-188/2012/Tük. kivonat/ Mindezen intézkedések (szoros figyelés, a telefon valós idejű lehallgatása) – ahhoz képest, hogy az előkészítő eljárás hivatali visszaélés miatt folyt – teljességgel szokatlanok, indokolatlanok, sokkal súlyosabb „maffia” ügyekben is rendkívül ritkák.

A Fővárosi Törvényszék T. El. 067/2/2012. Tük. igazolása értelmében a PKKB. 2012. július 11. napján kelt 019/6/2012. Tük. végzése 2012. július 15. napjától tette lehetővé a telefonom lehallgatását. Az ügyszámból és a dátumból az alábbiak következnek: a 019. lajstromszám a PKKB. nyomozási bírói csoportjánál – akkori ügyforgalmát figyelembe véve – nem lehetett a 2012. júliusában kiosztható lajstromszám, csak lényegesen korábbi. A /6. alszám szintén arra utal, hogy az intézkedés az adott ügyben nem az első intézkedés volt. A szakmabelinek teljesen egyértelmű tehát, hogy az engedély már egy meghosszabbított engedély volt. Az ellenem indult ügy alapjául szolgáló betöréses lopás viszont 2012. augusztus 3-án történt, szintén teljesen egyértelmű tehát, hogy azzal összefüggésben sem 2012. július 11. napján, sem korábban semmiféle megnyilvánulásom – akár büntetendő, akár legális – nem lehetett. Fel sem merülhetett tehát, hogy a vádiratban írt tényállással összefüggésben indulhatott volna a megfigyelésem.

Figyelemre méltó ugyanakkor, hogy a 2012. augusztus 10. napján történt megfigyelésemet követően a PKKB. engedélye még két hónapig érvényes volt, ennek ellenére a kapitányságvezetői kinevezésemet gyakorlatilag azonnal visszavonták és a Tatabányai Nyomozó Ügyészségnél feljelentéssel éltek. A továbbiakban meg sem kísérelték annak a konkrét, súlyos, a magánszférámba való legdurvább beavatkozást is megalapozó bűncselekménynek a felderítését, bizonyítását, ami miatt a telefon lehallgatásának engedélyezését valószínűleg még az év elején, 2012. januárban kérték, mégpedig nyilvánvalóan azért nem, mert az NVSZ által tudottan nem is volt ilyen bűncselekmény.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat tehát – véleményem szerint – bármi áron „eredményt” kívánt produkálni, az azonban már teljesen mindegy volt, hogy konkrétan mi lesz az eljárásával felderített bűncselekmény. Logikai úton kikövetkeztethető azonban, hogy a titkos információgyűjtés iránti engedély kieszközléséhez valós gyanú nem volt.

Ezt tényszerűen bizonyítani azért nem tudom, mert az előkészítő eljárással kapcsolatos iratmegismerési jogom nincs. Ez véleményem szerint nem tisztességes, legalább az előkészítő eljárás megindításának alapjául szolgáló bejelentésben közölt tényállást a Nemzeti Védelmi Szolgálatnak közölnie kellett volna annak igazolására, hogy a titkosinformációgyűjtés valóban amiatt folyt (vagy sem), ami miatt feljelentéssel éltek.

2. A Tatabányai Járásbíróság nyomozási bírójának Tük. 019/2012/2. számú végzése a tényekkel és a jogszabályokkal ellentétes módon engedélyezte a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását.

A Tatabányai Nyomozó Ügyészség a végzés szerint 2012. október 26. napján 14 óra 56 perckor nyújtotta be ez irányú indítványát, de a Be. akkor hatályos és az esetre irányadó 206/A. §-ának (3) bekezdése szerint erre a feljelentéstől számított 72 órája lett volna. A feljelentés legkésőbb 2012. szeptember 12. napján érkezett az ügyészségre, ekkori ugyanis a nyomozás elrendelése. Érdekes, hogy a 72 órás határidőt más ügyekben jogvesztőnek tekintik, esetemben nem. A nyomozási bíró ezen túlmenően a Fővárosi Bíróság előző pontban hivatkozott igazolását is érdekesen forgatta, azon ugyanis az szerepel, hogy a lehallgatást hivatali visszaélés miatt kérték, ehhez képest – megint csak érdekes módon – éppen a későbbi gyanúsított kihallgatásom alkalmával közölt, az engedélyben nem is szereplő bűncselekményekre hivatkozik az első oldal utolsó bekezdésében. Ezzel mindenesetre – törvénysértő módon, az ügyészi indítvány kritika nélküli magáévá tételével – a titkos információgyűjtés eredménye látszólag felhasználhatóvá vált.

Az Alkotmánybíróság a már hivatkozott 21/2014. ABH-ban önmagában a szolgálati bíróságok által egyébként nem jogvesztőnek ítélt határidő túllépése miatt megállapította az eljárás tisztességtelen voltát. Véleményem szerint az eljárási határidő ügyész és bíróság általi negligálása az ellenem folyt eljárás tisztessége iránt is alapos kételet támaszt.

A bíróság TÜK.019/2012/2. számú végzésében a bizonyítékként történő felhasználást a Be. 206/A.§-ának (6) bekezdése alapján engedélyezte. A Be-ben ilyen bekezdés 2011. március 1-től nem is létezett, a végzés pedig 2012. október 27. napján kelt. Éppen ezért a felhasználásra jogi lehetőség valójában nem is lehetne.

3. Az ügyészség eljárása az NVSZ eljárásával összhangban részrehajló, bűnösségem mindenáron való bizonyítására, személyi szabadságomtól való megfosztásomra irányult.

és engem a vonatkozó eljárási akadályt semmibe véve úgy hallgattak ki gyanúsítottként hamis tanúzás büntette miatt, hogy az alapügyben az eljárás még nem fejeződött be.

4. Az eljárási akadályt szándékosan figyelmen kívül hagyva a gyanúsított kihallgatás miatt bejelentett panaszomat a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség 2012. december 07-én kelt KF.1674/2012/2. számú határozatában – mint alaptalant – a Be. 195.§. (4) bekezdése alapján elutasította.

5. A Tatabányai Nyomozó Ügyészség Nyom. 185/2012. számú, nyomozás megszüntetéséről szóló határozatával szemben a Nemzeti Védelmi Szolgálat jogosultság nélkül bejelentett panaszának a megyei főügyészség KF. 1674/2012. számon helyt adott és a vádirat módosítására adott utasítást (azzal a teljesen abszurd, minden józan megfontolást mellőző utasítással, hogy velem szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést indítványozzanak kiszabni).

Kérdés, miért helyezkedett a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség – a Kúria Bfv. I. 623/2017/6. számú végzése 5. oldalának utolsó előtti bekezdésében is elismerten törvénysértő eljárással – arra az állaspontra, hogy a tényállás lényegében változatlan hagyásával az eredetileg hamis tanúzás büntette miatt ellenem benyújtott vádiratot hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisításra kell módosítani?

Az 1978. évi IV. törvény 240. §-a, továbbá a jelenleg hatályos Btk. 274.§-a értelmében hamis tanúzás miatt mindaddig, amíg az ügy, amelyben a hamis tanúzást elkövették (alapügy) nem fejeződik be, **büntetőeljárás csak az alapügyben eljáró hatóság feljelentése alapján indítható**. Ilyen feljelentés az ügyben nem érkezett és a BH 2016.55. alapján már nem is pótolható.

Nyilvánvalóan ezt az eljárásjogi hiányosságot észlelhette a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség, amikor a Nemzeti Védelmi Szolgálat panaszelbírálása ürügyén, a – még tárgyalásra sem kitűzött – vádirati tényállás valamennyi bekezdésének tartalmilag teljesen irreleváns átfogalmazásával, de az eredetivel gyakorlatilag megegyező tartalom mellett a minősítés módosítására utasítást adott.

Ez az eljárás azonban súlyosan törvénysértő, hiszen speciális bűncselekmény helyett „nem éleszthető fel” az általános bűncselekmény akkor, ha a speciális bűncselekmény megállapításának eljárásjogi akadály van. Ugyanígy nem lehet áttérni például feljelentés hiány esetén hamis okirat szolgáltatásával elkövetett hamis tanúzásról hamis magánokirat felhasználásra.

Fentiekkel kapcsolatban hivatkozom az EBH 2014.B.14. és az EBH 2016.B.10. sorszámú döntésekre. Az EBH 2014. B. 14. bírósági döntés a következőket rögzíti: „I. A magánokirat-hamisítás vétségének és a hamis tanúzás büntetnének alaki halmazata látszólagos, ha a tanúként kihallgatott személy a hamis tanúzást a büntetőügyben a hamis magánokirat szolgáltatásával valósítja meg. Ez esetben csak a hamis tanúzás büntetnének megállapítása indokolt [1978. évi IV. tv. 12. § (1) bek., 238. § (2) bek. c) pont, 276. §]. II. ...A hamis tanúzás tekintetében fennálló büntethetőségi akadály miatt a büntetőjogi felelősség a magánokirat-hamisítás vétségében sem állapítható meg [1978. évi IV. tv. 238. § (3) bek.]”

6. A másodfokú eljárásban, illetve az Ítéletábrá végzése elleni eljárásban a Kúria előtt eljáró ügyészek szintén nem törekedtek az ügy alapos megismerésére, a beadványaimban foglaltak szakszerű és teljes megválaszolására. Ennek egyik példája a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 703/2016/9. számú, átirata, ahol az ügyész a legkisebb fáradságot sem vette arra, hogy érdemi érvekkel éljen a bíróság előtt.

7. A módosított vádiratra is hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Komáromi Járásbíróság 6. B. 133/2013/6. számon az iratokat azzal, hogy a cselekmény hivatali visszaélésnek is minősülhet, a Tatabányai Törvényszékhez tette át. A törvényszék 4. B. 402/2013/11-I. számú, 2014. március 11. napján kelt végzésével szintén az áttételről rendelkezett azzal, hogy a vádirati tényállásban jelentéstételi kötelezettség megszegésének vétségét is látta. Mindezt azzal indokolta, hogy az ügyészt nem értesítettem a közvetlen tájékoztatás kérésről. Mivel fel sem merül bennem, hogy a törvényszéki tanács nincs tisztában azzal, hogy az ügyész nem előjárója a rendőrnök, így a csak katonák között lehetséges jelentéstételi kötelezettség fel sem merülhet, csak arra tudok gondolni, hogy szabadulni akartak az üggyől. Az anyagi jogi akadályon kívül azonban volt két eljárásjogi akadály is: a végzés 3. oldalának utolsó bekezdése kiegészíti a vádirat tényállását azzal az állítólagos mulasztással, hogy az ügyészt elmulasztottam értesíteni. Az elkövetési magatartás lehet tevékenység vagy mulasztás. Ahogyan az aktív magatartás sem róható a vádlott terhére ügyész vád nélkül, úgy nyilvánvalóan a passzív magatartás sem. Ilyen cselekmény tehát nem is volt a vád tárgyává téve, így az áttétel alapjául sem szolgálhatott volna.

A vádirat nem katonai ügyésztől származott, ezért a katonai bíróság eljárása kizárt volt. Itt utalnom kell arra, hogy az iratok a törvényszékre még jóval 2014. január 1-je előtt érkeztek, így, mivel a Be. 470. §-át módosító 2013. évi CLXXXVI. törvény 66. §-a még nem lépett hatályba, az ügy elbírálása a Be. 605. §-ának (3) bekezdése értelmében nem tartozhatott volna katonai bíróság hatáskörébe.

8. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében írtak magában foglalják a törvényes bíróhoz való jogot. Teljesen egyértelmű, hogy az elsőfokú katonai bíróság hatáskörének minden oldalról fennálló hiányát észlelni kellett volna, ehelyett teljesen más – alaptalan – okból fordult az Alkotmánybírósághoz. Miután a katonai tanács sem tudott az üggyől megszabadulni, terhelti jogaim csorbításával hozott bűnösségemet katonai bűncselekményekben megállapító ítéletet, azonban a vádat továbbra sem katonai ügyész emelte, így eljárásának feltételei hiányoztak, megfosztva engem egyszersmind a törvényes bírótól (2011. évi CLXI. tv. 8. §-ának (1) bekezdése). A törvényes, és az Alaptörvénynek megfelelő eljárás az lett volna, ha a vádirat bíróságra érkezéséhez képest a teljesen nyilvánvalóan „polgári” ügyben a „polgári” bíróság jár el. A katonai bíróságnak meg kellett volna állapítania a hatáskörének hiányát.

A bírósági eljárásban a további, immár a jogerős elítéléshez közvetlenül vezető, a tisztességes eljárással össze nem férhető jogsértések történtek:

9. A bűnösségemet megállapító ítélet szerint a [REDACTED] tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv hamisan tartalmazta, hogy a kihallgatás a Komáromi Rendőrkapitányságon történt, hogy [REDACTED] a laptopot szabadságáról visszatérve az irodájában találta meg az ajtó melletti széken egy bevásárló szatyorban, míg nem rögzítette, hogy a kihallgatáson [REDACTED] s jelen van.” (42 (II) Kb.587/2015/25. számú ítélet 5. oldal, első bekezdés)

Hiába mutattam rá többször arra, hogy a jegyzőkönyv egyáltalán nem tartalmaz olyat, hogy az a Komáromi Rendőrkapitányságon készült volna, hanem az szerepel benne, hogy maga az eljárás van folyamatban a Komáromi Rendőrkapitányságon és hogy a kihallgatásra a Komárom, Széchenyi u. 1 szám alatt került sor, ami a kórházigazgató irodájának az épülete, az eljáró bíróságokat ez egyáltalán nem érdekelte, felvetéseimre választ az eljáró bíróságoktól nem kaptam. Azt gondolom, már ez a tény világosan megmutatja, hogy mennyire formális volt az egész eljárás, az ez irányú észrevételeket a bíróság, az ügyészség figyelmen kívül hagyta. (A Kúria Bfv. I. 623/2017/6. számú végzésében, a 7. oldal tetején a II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati kérelemre végül elismerte, hogy a kihallgatás helyszíne a jegyzőkönyvben valós.)

Az ügyemben, vonatkozásomban eljáró bíróságok álláspontja szerint hamis a jegyzőkönyv azért is, mert azon engem, mint a hatóság tagját a II. rendű terhelt nem tüntetett fel. Többször hivatkoztunk arra, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a hiányos közokirat még nem lehet közokirat-hamisítás elkövetési tárgya (BH.2009.230.) Érveimre még csak választ sem kaptam. (A Kúria szintén a II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati kérelemre végül elismerte, hogy „ennek sincs különösebb jelentősége”.)

Arról, hogy [REDACTED] a laptopot a széken találta-e meg vagy mi adtuk volna át számára, szintén kifejtettem, hogy teljesen irreleváns, mert nem az ügy lényeges körülményére vonatkozik. Büntetőügyben azok a körülmények lényegesek, amelyeket a törvényi tényállás tartalmaz – amelyek az elkövető személyére, büntethetőségére, a büntetés kiszabására lehetnek hatással. /BH. 2014. 328./

A tanú kihallgatása a konkrét ügyben csakis az alábbi kérdésekben bírt relevanciával:

- történt-e bűncselekmény
- mikor, milyen körülmények között, és főleg
- a megtalált laptop volt-e az elkövetés tárgya.

Minden lényeges kérdésben az igazságot tartalmazta a jegyzőkönyv, nem szerepel benne például olyan sem, hogy a megtalálás korábban történt volna. A nyilatkozat attól származik, akit a jegyzőkönyv nyilatkozatot tevőnek feltüntet, felvételére abban az eljárásban, ott és akkor került sor, ahogyan azt az okirat tartalmazza.

A jegyzőkönyvből kiderül, hogy történt bűncselekmény, de a kár megtérült, mégpedig oly módon, hogy a laptop (az elkövetési tárgy) fizikailag nem károsodott, a fontos adatállomány nem sérült.

A törvényi tényállásban szereplő lényeges körülmény hiányára vonatkozó érvelésemre akceptálható választ nem kaptam. Nem fogták el az elkövetőt, mégpedig nem az én mulasztásom miatt. A Fővárosi Ítéltábla ítéletében jelzett relevancia ezért egyrészt spekulatív, fiktív, másrészt álláspontom szerint egyébként is helytelen: [REDACTED] tanúkihallgatási jegyzőkönyvéből egyáltalán nem következik az, hogy az elkövetés tárgyát maga az elkövető szolgáltatva volna vissza. A visszavitelben tehát nem közreműködött az ismeretlen tettes, ugyanakkor a kár megtérülése objektív enyhítő körülmény. Az eljárást nem vitte volna előre, ha a tanú előadta és a jegyzőkönyvvezető rögzítette volna – a tanú által nem is ismert - objektív igazságot, azaz hogy kérésemre a szlovák rendőrök ismeretlen módon és ismeretlen helyen, ismeretlen személytől hozzájutottak a laptophoz és számomra visszaadták. (Ezek a tények egyébként több mint öt éve ismertek, mégsem volt pozitív /semmilyen!!!/ elmozdulás az ügyben.) Hozzáteve rögtön, hogy a szlovák rendőrök mindenféle hivatalos csatornától, hivatalos segítségnyújtástól, adatszolgáltatástól elzárkóztak. Mert ez is a hiánytalan igazság része.

A fenti tényekből a bűncselekményre vagy az elkövetőre csak egy biztos következtetés vonható le: a bűncselekmény valamilyen módon szlovák területhez is köthető. Ez Komárom, mint határváros esetében valamennyi bűncselekmény esetében felmerül, e bűncselekmény miatt indult eljárásban éppen ezért került sor a szlovák rendőrség megkeresésére, de már a terheltre rótt cselekmény elkövetése előtt egy héttel!!! Semmi nóvumot nem jelentett volna tehát az ügy nyomozásában a fenti információ.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az, hogy a II. rendű terhelttel mi vittük vissza a laptopot, kihatással lehet a laptop eltulajdonítójának büntetőjogi felelősségére. Akár mi vittük vissza az elkövetés tárgyát, akár a sértett lelte fel, a lopás elkövetőjét felelősségre lehet vonni, mégpedig ugyanúgy, ugyanazért. A laptop eltulajdonítója azonban nincs meg, a fentiek alapján remény sem volt arra, hogy valaha elfogják, a cselekmény már egyébként is elévült. Ezekből pedig csak az következik, hogy ezek a tények az adott, konkrét ügyben teljesen irrelevánsak. Ebben az esetben viszont sem hamis tanúzást, sem közokirat-hamisítást megállapítani nem lehet.

A tanú azonban nem mondta el, hogy ki, kitől, milyen körülmények között jutott hozzá a laptophoz, majd vitte el a sértetthez a kórházba. Sem a valóságban, sem pedig az ítéleti tényállás szerint. Arra, hogy mi vittük oda, nem volt szükség, mert mindenki tudta, arról viszont, hogy hozzánk hogyan került, semmit nem tudott.

Ezért aztán ezeket be sem írhattuk a jegyzőkönyvbe, az valószínű voltna meg közokirat-hamisítást, ha beírjuk anélkül, hogy a tanú erre nyilatkozatot tett.

A Be. 166. §-ának (3) bekezdése világosan előírta, hogy a jegyzőkönyvben a vallomást kell rögzíteni - nem pedig a hatóság tagjának ténytudomását. Ezt tettük.

10. Az egyetlen releváns, terhemre figyelembe vett bizonyíték: [REDACTED] nyomozati szakban gyanúsítottként tett vallomásának felhasználása, ebből következően a tényállás megállapítása **törvénytelen**.

A védelem az elsőfokú tárgyaláson részletesen, indokoltan felszólalt [REDACTED] nyomozati szakban tett gyanúsítottai vallomásának felolvasása ellen, melyet a bíróság elutasított, érdemi indokolás nélkül. Ebben a kérdésben az Ítélet tábla sem reagált a fellebbezésben is felhozott alábbi érvekre:

[REDACTED] tanú a tárgyaláson a figyelmeztetést követően összefüggően, kérdések nélkül előadott vallomásában úgy nyilatkozott, hogy „*A laptop egy szlovák feliratú nylon szatyorban volt, a széken elhelyezve.*” (42.(II.)Kb. 587/12. sorszámú, 2015. szeptember 18. napján megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv 11. oldal, negyedik bekezdés, utolsó mondat.)

Ez viszont teljesen egybevág az általam és a II. rendű terhelt által tett vallomással és ugyanez szerepel a kórház igazgatójának irodájában készült tanúkihallgatási jegyzőkönyvben is. Innentől, tehát hogy a tanú nem a vádat alátámasztó módon nyilatkozott, a tanács elnöke a Be. előírásaival ellentétben nem engedte a tanú összefüggő vallomását folytatni, hanem gyanúsítottként tett vallomását olvasta fel. /42.(II.)Kb. 587/12. sorszámú, 2015. szeptember 18. napján megtartott tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala/ A tanú korábbi, gyanúsítottként tett vallomása felolvasásának körülményei a hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyv 10-14. oldalán találhatóak. Ebből világosan kiderül, hogy a tanú nem kapott a felolvasáshoz való hozzájárulásával kapcsolatos kérdést és így nem tett hozzájáruló nyilatkozatot. A **tanács elnöke** tehát **a tanúnak a Be. 296. §-ának (4) bekezdésében megkívánt hozzájárulása nélkül ismertette** a vallomásáról készült jegyzőkönyvet. A tanács elnöke az általam és a védőm által feltenni szándékozott kérdéseket nem engedte feltenni azzal, hogy a választ tartalmazzák, korábban viszont maga tette fel azt a kérdést, hogy „Lehetséges, hogy korábban másként emlékezett?” Az ügyész kérdésfeltételi jogát ugyanakkor nem korlátozta a tanács elnöke.

11. A [REDACTED] gyanúsítottai kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv a Be. 78. § (4) bekezdése szerint tiltott módon, a későbbi tanú eljárási jogainak lényeges korlátozásával megszerzett bizonyíték és mint ilyen, eleve nem használható fel azért sem, mert [REDACTED] **hamis tanúzás büntette** miatt volt gyanúsított, ilyen kihallgatásának pedig nem lett volna helye a gyanúsításkor hatályos Büntető Törvénykönyv 236. § (1) bekezdése alapján, mert az alapeljárás még folyamatban volt, az eljáró hatóság feljelentést nem tett. Semmi jelentősége sem lehet annak, hogy a BÜSZ az eljárás felfüggesztését ügyvitelileg – azaz adminisztrációs szempontból – befejezésnek ismeri el, mert a Be. a nyomozás befejezésének csak a nyomozás megszüntetését tekinti. Ezt fejezi ki, hogy a nyomozás felfüggesztését követően, ha ennek a feltételei bekövetkeznek, a nyomozást egy újabb határozattal meg kell szüntetni. Ez jelenti az eljárás tényleges befejezését. A nyomozás felfüggesztése nem akadályozta a hatóság tényleges eljárásának, mert alatta bármilyen nyomozási cselekmény végezhető, kivéve a gyanúsított személyét érintő cselekményeket.

12. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet teljesen iratellenesen rögzíti, hogy a tanú gyanúsítottként tett vallomása felolvasásához hozzájárult volna. A Fővárosi Ítélet tábla ezzel kapcsolatos álláspontja, hogy hozzájárulás hiányában a jegyzőkönyv felolvasható akkor is, ha a tanú kifejezetten nem tiltakozik, véleményem szerint a törvény szövegének kiforgatása: a magyar nyelvben a hozzájárulás, illetve a tiltakozás elmaradása nem rokon értelmű, az első aktív cselekvés, a második tartózkodás. Ahol a Be. kifejezett nyilatkozatot vár el, azt a meg nem nyilatkozás, illetve a tényleges ellenállás hiánya nem helyettesíti. Itt tehát az Ítélet tábla – kivételesen – reagált az észrevételre, de ez teljességgel elfogadhatatlan. **Nyilvánvaló, hogy egy tisztességes, kontradiktórius, a felek egyenjogúságára épülő eljárásban a kihallgatást meg kellett volna ismételni, biztosítva a védelem számára a kérdés jogát.**

13. A tanú kihallgatásáról a büntetőeljárás szabályai alapján közokiratot, jegyzőkönyvet kell felvenni. A bíróság egy tanúvallomás szöveghű jegyzőkönyvezése miatt állapította meg a bűnösséget hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében.

Véleményem szerint ez a jogalkalmazás törvényt sértő.

A Be. 166.§ (3) bekezdés szerint a jegyzőkönyvnek a tanú vallomását kell tartalmaznia. [REDACTED] vallomásáról felvett jegyzőkönyv azt és csak azt tartalmazta, amit a tanú előadott. /A Kúria is lényegében ezt rögzítette a II. r. terhelt felülvizsgálati kérelmére./ Ezzel ellentétes tényállást, azt tehát, hogy nem azt foglaltuk volna a jegyzőkönyvbe, amit a tanú előadott, sem a vádirat, sem az ítéletek nem tartalmaznak. Ezzel tökéletesen egybevág, hogy [REDACTED] **az ügyészség büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntette miatt megrovásban részesítette. Ez a határozat a mai napig hatályban van. Ebből következően az ügyészség és a bíróságok álláspontja az, hogy nem a jegyzőkönyvezés, a vallomás rögzítése volt hamis, hanem maga a vallomás.**

A jegyzőkönyv, mint közokirat tehát azért nem hamis, mert azt tartalmazza, amit a tanú mondott. A tanúvallomás rögzítésével összefüggésben akkor követhetné el a hivatalos személy a közokirat-hamisítást, ha olyan tényt rögzítene, amelyet a tanú valójában elő sem adott. Amennyiben a tanú – esetleg a hivatalos személy által is tudottan hamis – vallomását a ténylegesen előadottaknak megfelelően rögzíti a jegyzőkönyv készítője, úgy a közokirat-hamisítást nem követheti el, legfeljebb bűnrészes lehetne a hamis tanúzásban.

14. Mint arra már utaltam, az 1978. évi IV. törvény 240. §-a, továbbá a jelenleg hatályos Btk. 274.§-a értelmében hamis tanúzás miatt mindaddig, amíg az ügy, amelyben a hamis tanúzást elkövették (alapügy) nem fejeződik be, ***büntetőeljárás csak az alapügyben eljáró hatóság feljelentése alapján indítható.*** Ilyen feljelentés az ügyben nem érkezett és a BH 2016.55. alapján már nem is pótolható.

A terhemre rótt hamisítás tanú kihallgatására irányuló eljárásban, tanúkihallgatási jegyzőkönyvben merült fel, tanútól származik, a tanú aláírta a jegyzőkönyvet, mint vallomását. Ha én diktáltam volna, hogy mit mondjon a tanú, akkor sem a közokirat-hamisítás elkövetője vagyok, hanem a hamis tanúzás felbujtója.

Ezt az eljárási akadályt negligálta a Fővárosi Ítéltábla is a vádirati minősítés elfogadásával, anélkül azonban, hogy az ezt támadó észrevételeinkre bármit is reagált volna, inkább számára is megindokolhatatlanul a helytelen minősítést alkalmazta, mintsem a törvényes eljárási feltétel hiányának konzekvenciáját érvényesítette volna. Ismétlések helyett utalnék az 5. pontban írtakra.

15. Az eljárásom során mindvégig csakis arra törekedtem, hogy a [REDACTED] eltulajdonított laptop, nem annak piaci értéke, hanem az azon lévő pótolhatatlan, a Komárom és környéki lakosság egészségügyi ellátásához nélkülözhetetlen adatok miatt az igazgató úrhoz mielőbb, épségben visszakerüljön. Véleményem szerint erre figyelemmel a terhemre rótt cselekmény – ha tényállásszerű lenne is – nem csekély fokban, hanem egyáltalán nem veszélyes a társadalomra. Nyilvánvaló az is, hogy nem értelmezhető előnynek, ha a sértett a tőle elvett tárgyat visszakapja. Így a hivatali visszaélés több okból sem merülhetett volna fel. A cselekményt csak azért minősíthették ekként, hogy a titkos információgyűjtés „eredményének” felhasználását legalizálják.

16. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ténymegállapításait, az ezekkel kapcsolatos terhelti és védelmi észrevételeket, indítványokat valójában meg sem vizsgálta, azok elvetésével kapcsolatos érdemi indokolást nem is tartalmaz.

Bár ez a tény a jogorvoslati jog megsértését is jelenti – mert a jogorvoslati kérelemben írtakat nem vizsgálták meg – az érdemi indokolás elmaradása elsősorban az eljárás tisztességes voltát zárja ki.

17. A vád tárgyává tett cselekmény lényegében az, hogy [REDACTED] tanúvallomásának jegyzőkönyvezése nem volt szabályszerű. A tanú az alapügyben 2012. augusztus 10. napján, 14 óra 10 és 14 óra 45 perc között tett vallomást, a vádirat szerinti elkövetési idő ez, ami **fél óra.**

A bizonyítási eljárás nem állt másból, mint a két terhelt, továbbá két tanú kihallgatásából, és némi – az átlaghoz képest mindenképpen kevés – okirat ismertetéséből.

Mindezek ellenére a büntetőeljárás velem szemben 2012. szeptember 12-től 2017. február 10-ig tartott. **Ez 4,5 év.** (Megjegyzem, hogy ezzel párhuzamosan – álláspontom szerint törvénytelen munkáltatói határozattal – szolgálati jogviszonyom a gyanúsítás közlését követő napon, 2012. november 22-től 2016. december 31-ig, szintén több mint 4 évig felfüggesztésre került, melynek felülvizsgálatára ez idő alatt egy alkalommal sem került sor.)

A tisztességes eljárás az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint több részterületen sérülhet. Ezek egyik meghatározó eleme a fegyverek egyenlősége. Véleményem szerint a 2., 10. és 12. pontokban ismertetett tényezők kifejezetten meggátolták, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen a tény- és jogkérdésekben való véleményformálásra, illetve ezeket a véleményformálásokat, állásfoglalásokat a bíróság megközelítőleg sem egyenlő súllyal vette figyelembe, a lényeges védelmi érveket érdemi válasz nélkül hagyta.

A tisztességes eljárás immanens ismérve az indokolási kötelezettség teljesítése. /Például: 3179/2018. (VI. 8., 18/2019. (VI. 12.)) ABH/ A bíróság a 2., 9., 10., 12. és 14. pontokban ismertetett eljárásával – különösen azzal, hogy az általa az okiraton valótlannak megjelölt tényeket illetően nem egyáltalán foglalkozott a védelmi fellebbezésekkel, nyilvánvalóan valós tartalmakat minősített indokolás nélkül hamisnak, az egyetlen terhelő bizonyíték kirekesztésére irányuló indítványt azzal a minősíthetetlen, a contra legem jogalkalmazás tilalmába is ütköző indokolással utasította el, miszerint a vallomás felolvasása ügyében való „nem tiltakozás” egyenlő a beleegyezéssel, egy éve hatálytalan Be. szakaszra hivatkozik, stb. – indokolási kötelezettségét nem, vagy csak formálisan teljesítette. Tisztában vagyok azzal, hogy az Alkotmánybíróság előtt, alkotmányjogi eszközökkel általában nem kérhető számon az indokolás szakmaiatlansága, azonban a bíróságoknak a döntéseit az eljárási törvényeknek megfelelően, a kellő részletességgel be kell mutatniuk /3305/2017. (XI. 24.) ABH./ illetve az indokolási kötelezettség több ABH szerint is a bírósági döntés alkotmányos korlátja, mert a felek felvetéseit a kellő alapossággal meg kell vizsgálni, ezeknek a megsértése elérheti az alkotmányos szintet. Véleményem szerint a sorozatos mulasztások esetében ezzel érnek fel, az indokolások annyira légből kapottak, olyan szinten nélkülözik az észszerűséget, illetve a jogszabályi alapot, hogy az alkotmányos alapjogot csorbítják, a csak formális jogszerűséget kimerítő fent idézett, illetve hivatkozott, az ügy lényegére tett bírói indokolások nem elégíthetik ki az Alaptörvényben biztosított jogot.

Úgy az Emberi Jogok Európai Bírósága, mint az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a lényeges kérdésekre vonatkozó indokolás hiánya a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti. Arra nézve, hogy az alapügyben a tanú kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvben miért szerepelne valótlannul az eljárási cselekmény helye és hogy ennek mi lenne a büntetőjogi relevanciája, az ítéletábra határozata nem tartalmaz értékelhető, valós indokolást. Ugyancsak nem nevezi meg azt a jogszabályt – a hivatali visszaélés esetleges háttérnormáját – amely tiltja, hogy a sértett az ellopott tárgyat soron kívül kapja vissza. Adós maradt a bíróság annak a kifogásnak a megválaszolásával is, hogy a cselekmény a vonatkozó egyértelmű bírói gyakorlattal szemben miképpen minősülhetett hamis tanúzás helyett közokirat-hamisításnak. Ezek olyan, a megállapított bűnösséget érintő alapkérdések, melyeknek az indokolásban szerepelniük kellett volna. Éppen ezért különösen jogcsorbító, hogy az indokolás a jogi értékelés körében is elmaradt.

A 13-15. pontokban ismertetett jogalkalmazási hibák véleményem szerint már a nullum crimen sine lege elvét is kikezdi. Ugyanakkor az Alaptörvény XVIII. cikkének (4) bekezdése szerint senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény. Mivel ezen alapjog megsértése esetében nem választható el élesen a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésétől, azt itt szerepeltetem.

Jól megfigyelhető az eljárás során, hogy úgy az ügyészség, mint a bíróság rendre az ítéleti tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok bizonyításra való alkalmassága, felhasználhatósága érdekében hágtatja át az eljárási szabályokat, a mentő körülményeket – például hogy a hamisnak mondott jegyzőkönyvet készítő [REDACTED] többször is kijelentette, hogy a jegyzőkönyv tartalmára nézve semmilyen utasítást nem kapott, illetve hogy a jegyzőkönyvet annak felvétele után nem olvastam el, így annak konkrét tartamát nem is ismerhettem – még csak meg sem említették. Azt gondolom tehát, hogy a tényállás valósághű megállapításával összefüggésben is komoly hiányosságokat szenvedett az eljárás, ami szintén annak tisztességét vonja kétségbe, mégpedig az ártatlanság vélelmén is keresztül.

Ugyanakkor az is ismert, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás olyan minőség, melyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet megítélni. /2/2017. (II. 10.) ABH/ Az eljárási garanciáknak az eljárás teljességében érvényesülniük kell, ezért az eljárás egésze alapján ítélni lehet meg az eljárás tisztességes volta, annak vizsgálata nem minden esetben szorítkozhat a bírói szakra. A fentebb ismertetett körülmények, ha egyenként esetlegesen nem is, de összhatásukban az eljárást méltánytalanná, igazságtalanná, tisztességtelenné tették.

Egy ilyen egyszerű tényállású és egyszerű bizonyítású ügyben a 4,5 éves időtartam – benne a vádirat 2013. májusi benyújtására figyelemmel csaknem 4 éves bírói szakasz – igen erősen eltúlzott, nem észszerű. Sérült tehát az észszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jogom, ami különösen azért sérelmes, mert egy ilyen csekély jelentőségű ügy miatt, arra hivatkozva – mely még a bíróság szerint is pusztán megrovást érdemel – a munkáltató négy és fél éven keresztül eltöltött a munkavégzéstől, ezalatt illetményem 50 %-ától, illetve a szolgálati időtől elestem. Az eljárás elhúzódásában mulasztás nem terhel, valamennyi idézésre megjelentem, jogaimat rendeltetésszerűen gyakoroltam. Az eljárási cselekmények igen csekély számára tekintettel az eljárás lényegesen rövidebb idő /maximálisan a tényleges harmada/ alatti befejezése lett volna az észszerű és méltányos időtartam felső határa.

Egy eljárás akkor tekinthető tisztességesnek, ha a fegyverek egyenlőségét és az ártatlanság vélelmét tiszteletben tartva, a védelmi érvekre kellő mélységben reagálva dönt a terhelt felelősségéről. Ezzel szemben, a felsorolt, visszaélésszerűen, célirányosan, az eljárási akadály, a terheltet védő garanciális előírások szándékos figyelmen kívül hagyásával kifejtett hatósági (NVSZ, ügyészség) tevékenység, valamint a bírói tévedések miatt folyamatosan hátrányos helyzetbe kerültem a vádhatósággal szemben, mert valamennyi téves jogalkalmazói aktus engem ért hátrányosan. A bíróságok érveimmel annyira nem foglalkoztak, hogy több, véleményem szerint alapvető kifogás tárgyában indokolást a mai napig nem kaptam, a hamis tanúzás eljárási akadályát figyelembe nem vették. Az nem tekinthető cáfolatnak, illetve megfelelő indokolásnak, ha a terhelti, védelmi okfejtést formális félmondatokkal, kinyilatkoztatásokkal, mindenféle tartalmi érvre való hivatkozás nélkül negligálják. Ehhez képest az elsőfokú bíróság törvénysértő módon mondott ki bűnösnek katonai bűncselekményekben, az első- és másodfokú tanácsok makacsul ragaszkodtak ahhoz a teljesen nyilvánvalóan téves megállapításhoz, hogy a jegyzőkönyv hamisan tartalmazza az eljárási cselekmény – egyébként a joghatás szempontjából teljesen irreleváns – helyszínét, illetve ahhoz a büntetőjog évtizedek óta változatlan gyakorlatával szembemenő állásponthoz, hogy hamis lehet a jegyzőkönyv amiatt is, mert tartalmilag hiányos. A hatóságok, különösen a bíróságok eljárása nem volt tisztességes, mert a vádhatóság megállapításait elemi, ésszerű kritika nélkül fogadták el, míg a védelem érveivel gyakorlatilag nem is foglalkoztak, válasza sem méltatták, vagy ha igen, nyilvánvalóan jogsértő módon.

Így érdemben védekezni valójában módomban sem állt, a védelemhez való jogom kiüresedett, a fegyverek egyenlősége megszűnt. Az eljárás akkor lett volna fair, ha a védelmi indítványokat, észrevételeket a hatóságok és a bíróság komolyan veszik. Ezzel szemben a bizonyítási, illetve a bírósági eljárás során a szabályokat önkényesen, és minden esetben a terhelt hátrányára alkalmazták. Ez pedig a terhelti jogok olyan minőségű eliminálását okozta, ami nyilvánvalóan alapjogi szintű sérelmet jelent. Ezekből pedig az is következik, hogy **a fent felsorolt jogsértések már nem szakjogi, hanem alapjogi kérdésekké váltak.**

Az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltétel igazolása:

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa által megállapított tényállás álláspontom szerint téves, eljárásjogilag – a korábban kifejtett okok miatt – súlyos kifogás alá esik, amikor is az egyetlen terhemre szóló érdemi bizonyítékot – [REDACTED] yomozati szakban gyanúsítottként tett vallomását – felolvasta, figyelembe vette. A Fővárosi Ítéltábla ezen eljárásjogi szabálysértéseket bagatellizálta, nem vette figyelembe. A titkos információgyűjtés eredménye több okból sem használható fel. Egyetlen lehetőségem a valós tényállás megállapítására, a tévesen figyelembe vett bizonyíték kirekesztésére a harmadfokú eljárás lett volna, melytől a Fővárosi Ítéltábla határozatai és a Kúria végzése az Alaptörvényben biztosított jog ellenére megfosztott.

Véleményem szerint az ügyemben eljáró bíróságok anyagi és eljárásjogi tévedései rendszeresen, visszatérően engem sújtottak. Ezek úgy összességében, mint közülük több egyenként is arra vezettek, hogy büntetőjogi felelősségemet tévesen, jogsértő módon állapították meg.

Egyéb nyilatkozatok:

A Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzését 2018. február 22. napját követő, de vétív hiányában általam pontosan meghatározni nem lehetséges időpontban vettem kézhez. Álláspontom szerint az alkotmányjogi panasz postára adásával az Abtv. 30.§-ának (1) bekezdésében írt határidő teljesült, figyelemmel arra, hogy ezen jogorvoslati eljárás éppen a fellebbezési jog biztosítását célozta.

A beadvány kiegészítése idején már ismert az is, hogy a Fővárosi Bíróság katonai tanácsa a határidőben benyújtott alkotmányjogi panaszomat több, mint egy évig visszatartotta, az Alkotmánybírósághoz többszöri érdeklődésemre, kérésemre továbbította, mely végül csak 2019. április 30-án érkezett meg a címzetthez. Ez a tény szintén rávilágít arra, hogy a katonai büntetőeljárásban az alapjogi megfontolások nem minden esetben élveznek prioritást.

Az Abtv. 52. §-ának (5) bekezdése alapján nyilatkozom, hogy az adataim kezeléséhez hozzájárulok.

Az Alkotmánybíróság ügyrendje 32. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással kijelentem, hogy az ügyben felülvizsgálat kérelmet nem nyújtottam be, ezzel a jogommal élni, mert a felülvizsgálati eljárásban a tényállás nem támadható, jelenleg nem is kívánok. Ügyemben elsősorban is a bizonyítékok törvénysértő beszerzésének, illetve felhasználásának megállapítására törekszem, amire csak rendes jogorvoslat keretében van lehetőség.

Igen Tisztelt Alkotmánybíróság! Mivel csak a büntetőeljárás egyes irataira hivatkozom, melyeket alkotmányjogi panaszommal együtt a Fővárosi Törvényszék hivatalból, teljes terjedelemben, eredetben felterjeszteni volt köteles, azok csatolását ellenkező értelmű felhívásukig mellőzném.

Kelt: Komárom, 2019. november 13.

Öszinte tisztelettel:

